

Засліплення. Цикл «Хроніки червоних лисиць»

КУПИТИ

Віксена на прізвисько Лисиця - дівчина, яка працює запечатувальницею могил. Звичайна людина в місті, де поруч живуть вампіри, перевертні, відьми й інші надприродні істоти. Та за якихось кілька днів усе її життя кардинально змінилося. І ось Лисиця опиняється на даху багатоповерхівки, переживаючи втрату того, хто ще тиждень тому був незнайомцем.

Рубіновий жнець мертвий. Вікланський клан оплакує втрату, звинувачуючи в ній Віксену. Надприродний світ збурюється дедалі сильніше: чорний драґон мріє знову мати крила, інфернальні чародійники вважають Віксену своєю Нареченою, а страхітливий «Неіснуючий загін», який полює на надприродників, досі не вдалося викрити.

Лисиця ж тим часом намагається оговтатися від втрати й приборкати власні сили, які стає щораз важче контролювати.

Валерія В. Растет - письменниця, журналістка, авторка «Поклику» із циклу «Хроніки червоних лисиць». «Засліплення» - друга книжка циклу.

ВАЛЕРІЯ В. РАСТЕТ

ЗАСЛІПЛЕННЯ

ХРОНІКИ ЧЕРВОНИХ ЛИСИЦЬ

віхблa

ВАЛЕРІЯ В. РАСТЕТ

ЦИКЛ
ХРОНІКИ
ЧЕРВОНИХ ЛИСИЦЬ

КНИГА 1. ПОКЛИК

Віхля

Київ · 2025

ВАЛЕРІЯ В. РАСТЕТ

КНИГА 2

ЗАСЛІПЛЕННЯ

РОМАН

віхОла

Київ · 2025

УДК 821.161.2'06-312.4

P24

Растет Валерія В.

P24 Засліплення : роман. Цикл «Хроніки червоних лисиць» / Валерія В. Растет. — Київ : Віхола, 2025. — Кн. 2. — 464с. — (Серія «Худліт. Проза»).

ISBN 978-617-8517-39-7

Віксена на прізвисько Лисиця — дівчина, яка працює запечатувальницею могил. Звичайна людина в місті, де поруч живуть вампіри, перевертні, відьми й інші надприродні істоти. Та за якихось кілька днів усе її життя кардинально змінилося. І ось Лисиця опиняється на даху багатоповерхівки, переживаючи втрату того, хто ще тиждень тому був незнайомцем.

Рубіновий жнець мертвий. Вікланський клан оплакує втрату, звинувачуючи в ній Віксену. Надприродний світ збурюється дедалі сильніше: чорний драгон мріє знову мати крила, інфернальні чародійники вважають Віксену своєю Нареченою, а страхітливий «Неіснуючий загін», який полює на надприродників, досі не вдалося викрити.

Лисиця ж тим часом намагається оговтатися від втрати й приборкати власні сили, які стає щораз важче контролювати.

УДК 821.161.2'06-312.4

16+

Наявність лайки

Сцени з елементами сексуального характеру

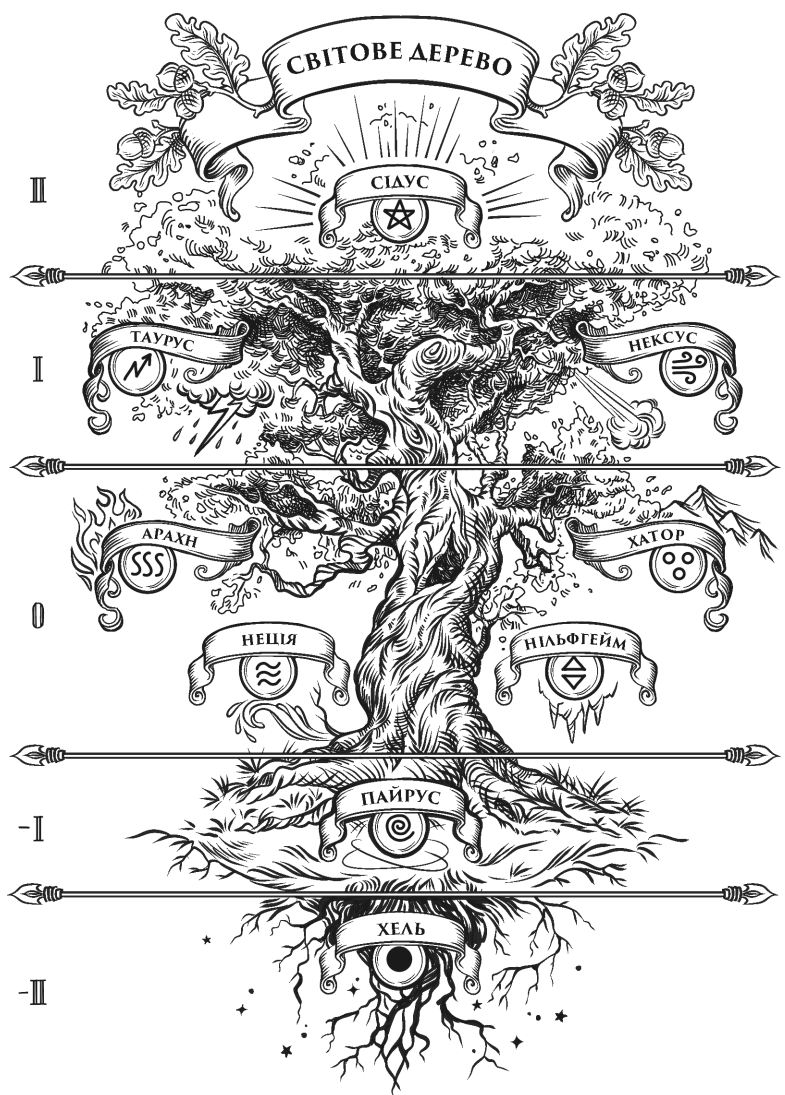
Жорстокість та насилля

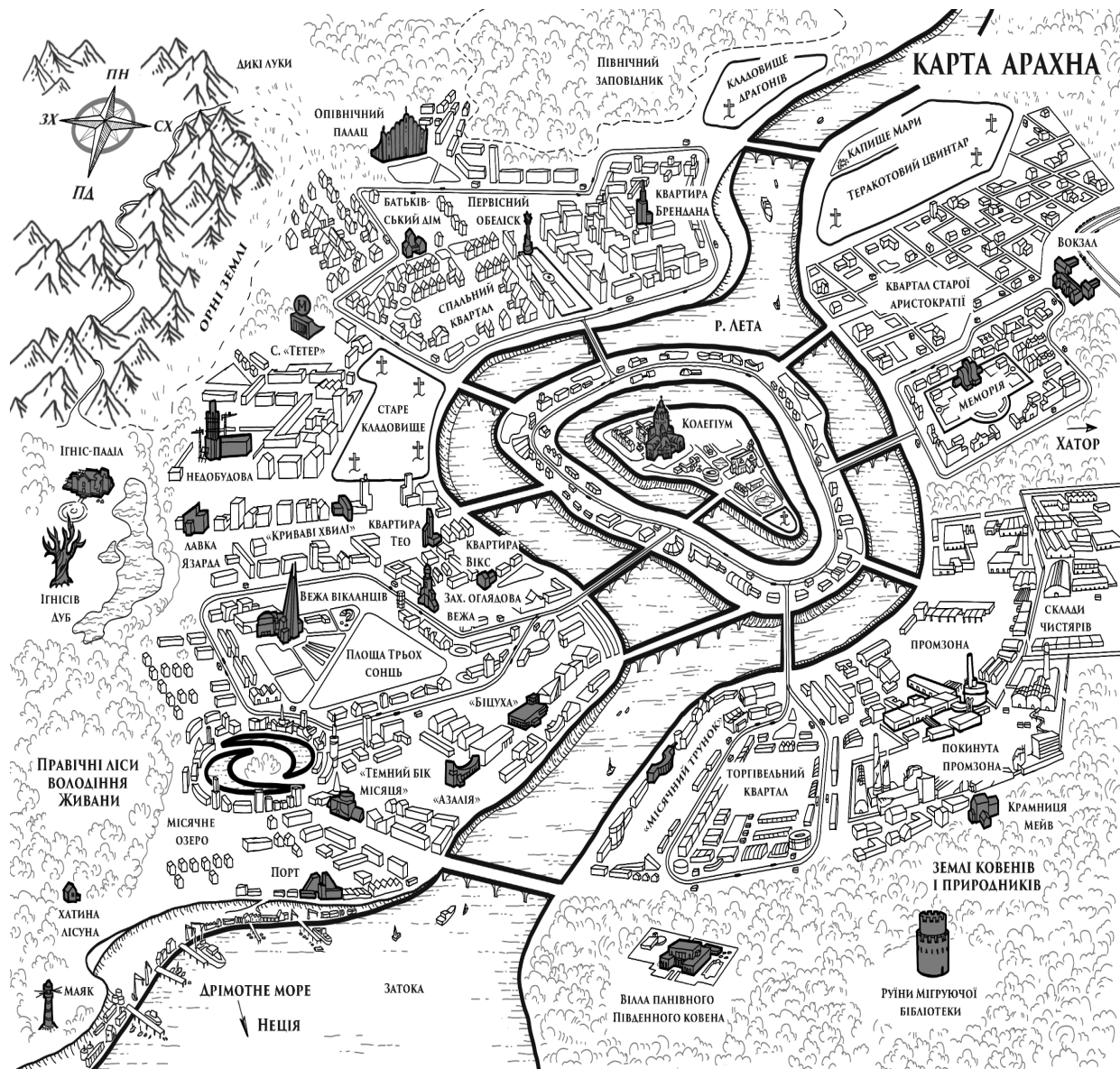
Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Валерія В. Растет, 2025

© Катерина Мальцева, обкладинка, карта, ілюстрація, 2025

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

— Не роби цього!

Права нога завмерла трохи вище рівня балки, над безоднею, у яку дівчина так хотіла зануритися.

— Вікс, благаю, не чини так зі мною!

Пелена в думках розвіялася. Відчуття, що тягнуло її кудись уперед, зникло. Реальність хльоснула по обличчю колючим поривом вітру. Заплакані очі нажахано розширилися, коли прийшло розуміння, що вогники внизу — це фари вервечок нічних авто.

Лисиця скрикнула й похитнулася. Руки злетіли врізнобіч у спробі втримати хисткий баланс. Ніл кинувся до неї.

Обидві ноги нарешті опинилися на металі. Дівчина міліметр за міліметром посунулась уздовж балки, крізь сльози заледве розрізняючи, на чому стояла. Плечі дрібно тремтіли, а погляд невідривно стежив за вулицею, що лежала за кілька десятків поверхів унизу.

Як вона забралася так високо? Вседаре милостивий, навіщо?

— Вікс, подивися на мене.

Лисиця нервово облизнула губи й насилу відірвалася від вируючої порожнечі під собою. Ніл простягав до неї руку, стоячи однією ногою на балці. Він дихав так само важко, як і дівчина. Місячне світло сріблило прозорі змійки-доріжки, що розтягнулися його щоками.

— Іди до мене. Повільно.

— Ніле, я... — Вікс хапнула повітря. Вона хотіла запитати, як тут опинилася, але паніка перехоплювала подих.

— Спокійно. Дихай, — сказав тигр, хоча сам не відчував і краплі спокою. — Усе нормально. Просто ходи до мене.

Лисиця набрала в легені повітря, а потім повільно видихнула. Помаленьку, намагаючись не відводити погляду від друга, дівчина задріботіла балкою у зворотному напрямку, геть від прірви глибиною в

тридцять шість поверхів. Прохолодний вітер розвіював її розрізану кофтину, змушуючи шкіру вкриватися сиротами. Він явно був проти, що його нічна компанія вшивається, так і не випробувавши на собі стрибок довжиною в життя.

За кілька кроків від бетонної підлоги Ніл схопив дівчину за рукав і рвонув у свої обійми. Обоє важко сповзли на коліна, ніби їх одночасно полишили сили. Вікс ткнулася носом у спортивку хлопця і схлипнула.

— Не знаю, як це сталося. Я ні про що таке не думала.

Вона пам'ятала свою квартиру, пам'ятала біль, що розпорював свідомість на клапті, а далі нічого. Ані тобі кошмару, ані шепоту, що справді могли підштовхнути її до самогубства.

Може, це на неї так вплинуло те, чим накачали в лабораторії? Вседаре, змилуйся... Тео стільки разів діставав її з того світу, а вона мало бездарно не прогавила свій шанс на життя. Нехай навіть без його втручання воно, можливо, буде неймовірно коротким.

Тео...

Різко відхилившись, тигр струсонував дівчину за плечі.

— Я інколи сумніваюся, що ти взагалі можеш думати, — прохрипів крізь зціплені зуби. — Гадаєш, відшкрібати твоє тіло від асфальту було б приємним заняттям? Чи для повного щастя я мав застати тебе ще в стрибку? Га? Закарбувати собі це на сітківці довіку? Що ти надала перевагу смерті над життям? Що пішла за *ним*, замість того щоб лишитися зі мною.

— Я не... Він тут ні до чого!

Хлопець ревнув і до болю стиснув її щоки. Лисиця розгублено закліпала, спробувала звільнитися від його долонь, але Ніл натиснув сильніше, змушуючи дивитися просто в позолотілі очі.

— Та невже? — гиркнув. — То, може, ти просто хотіла, щоб після цього я також головешки позбувся? Щоб ми затусили в Хелі всі разом? Блядь, Вікс, та що з тобою коїться?

Сіпнувши головою, дівчина таки звільнилася й відвела затуманений сльозами погляд. Ніл мав повне право лютувати, адже Вікс не просто зробила йому боляче, а ще й підставила його, не лишившись удома. Кров і Вогонь, вона тільки зараз пригадала погрозу Маркуса. Вікланці не пробачили б тигрові цього промаху. Вседаре милосердний, нехай

вони нічого не дізнаються про цю дурнувату прогулянку. Нехай хоч Ніл залишиться цілим і неушкодженим.

Кілька знайомих хмарочосів привернули її увагу. Лисиця оглянула пейзаж іще раз. Долоні стиснулися в кулаки.

— Ти так розгарчався, — шморгнула носом, знову дивлячись у золотаві очі, тепер зі звинуваченням, що межувало з істерикою, — але як дозволив мені так далеко відійти від дому? Ти ж бачив, у якому стані я була! Хекси, Ніле, його кров на моїх руках! Кров... я бачила її на власній кухні! А ти мене там кинув! На хвилиночку, яка затягнулася хрін знає наскільки. Де ти був? Куди тебе тоді понесло?

Ніл пошарив рукою по запиленій долівці. За мить він жбурнув щось прямокутне Лисиці в груди з такою силою, що вона плюхнулася на зад, автоматично перехоплюючи руками незрозумілий предмет.

— То я тепер іще й винний у тому, що тебе діймає провина за смерть ікластого?!

Від ревіння Ніла заклало вуха. Тигр підхопився. Кулак в'їхав у найближчу залізобетонну колону з такою силою, що та переламалася навпіл і розлетілася на добрі три метри градом уламків. На збитих кісточках проступила кров.

— Стрижець тобі на вухо, Вікс! П'ять хвилин. Мене не було п'ять йобаних хвилин. Ти хоч знаєш, з якою швидкістю дременула? Та я за тобою через пів Калейдоскопа гнався! Заледве наздогнав!

Лисиця зіщулилася. Голова винувато втиснулася в плечі. Руки міцніше перехопили паперовий зшиток, піднімаючи його перед себе, відгороджуючись ним, ніби щитом.

Тигр притулив збиті кісточки до лоба, розмазуючи кілька загуслих крапель. Зрештою видихнув крізь зуби, а потім розвернувся до подруги й простягнув руку, мовби це не його клинило кілька секунд тому. Вікс вагалася, але під напруженим поглядом усе ж прийняла долоню, підстрибуючи на ноги, ніби враз розпрямлена пружина.

Побоюючись, що Лисиця може втнути якусь чергову дурницю, тигр переплів їхні пальці. Його рука була гарячою, тисла занадто сильно. Вікс спробувала вивільнитися, але досягла протилежного — Ніл ще міцніше вчепився в її долоню. Зрештою дівчина слухняно закрокувала поруч, тепер маючи змогу як слід роздивитися предмет, яким у неї поцілили.

Хоч як дивно, в її руках був знайомий альбом у темно-зеленій палітурці. Якщо Вікс не зраджувала пам'ять, він лишався... у машині Тео.

— То ти кинув мене, щоб забрати цей хексів альбом?

— Не хотів, щоб він зник і поїздка втратила будь-який сенс. А ще... я думав, це зможе відволікти тебе, — пробурмотів Ніл невпевнено.

Вікс до крові вкусила себе за щоку, але це не допомогло стриматися. Таки звільнившись від хватки тигра, при цьому мало не вивернувши зап'ястка, вона, розгнівано тупаючи, віддалилася на кілька кроків і скрикнула:

— І хто тут із нас геній думки, бляха-муха? Звідки ти взагалі взяв, що дитячі каракулі олівцями зможуть мене відволікти? Мені був потрібен хтось поруч! Мені потрібен був ти! *Ти*, а не триклятий альбом!

Дівчина вимушено хапнула повітря, намагаючись утертися брудним рукавом. Ніл перед нею застиг. Його зіниці розширилися. Він відсунув її руку, узяв за підборіддя й підвів голову Віксени, цього разу майже ніжно. Шершавий язик пройшовся вздовж щоки, злизуючи сльози. Знову. І ще раз.

Дихання завмерло на губах. Вікс розгублено закліпала, а отямившись, штурхонула друга в груди. Долоня злетіла до обличчя, гидливо затираючи вологий слід.

— Ти що робиш?

Ніл заціпенів. Здригнувся, аж гусяча шкіра вкрила оголені передпліччя. За кілька секунд його вуха побуряковіли. Кахикнувши, він опустив погляд на їхнє брудне взуття.

— Вибач, то інстинктивно, — тихо промимрив. — Просто... ненавиджу, коли плачеш. Ти не повинна плакати. — Хлопець замовк на мить, а потім уже впевненіше додав: — Віднині я завжди буду поруч. Допоможу тобі забути все те лайно, що сьогодні трапилося. Тебе більше ніхто не скривдить.

«*Лайно трапляється?*» — продзвеніло в голові Вікс розлюченим голосом, витісняючи геть нинішню образу й десяток запитань щодо поведінки тигра останнім часом. Реальність різко підмінили спогади. Спершу перед очима постала вікланка, яка дивилася на неї з ненавистю, а потім її заступив кадр акурат після пострілу. Ніби звинувачувальний перст, що вказував на вбивцю.

Вікс учепилася за руку Ніла. Дихання збилося. Очі знову зволожилися. Здається, до списку її кошмарів після цієї ночі додався ще один, що приходитиме до неї не лише у снах, а й наяву.

Сприймаючи реакцію подруги як вимогу обіцянки, що він справді ніколи її не покине, тигр міцно притиснув дівчину до себе. Губи торкнулися темно-вишневої маківки.

— Ось побачиш, усе владнається.

Лисиця не відповіла. Намагаючись зрозуміти, чому втратила контроль, знову й знову прокручувала в голові події в лабораторії, знову й знову пригадувала рубінові очі, що за мить до того, як спогади обривалися, виглядали нажаханими. Вседаре милостивий, якою ж почварою вона була глибоко всередині, якщо це перелякало навіть Тео...

За завісою огиди до себе Вікс незчулася, як вони вдруge за ніч опинилися перед її квартирою. Дівчина штовхнула двері, що так і лишилися незачиненими, клацнула вимикачем, щоб освітити кухоньку та вітальню, і пережила дежавю.

На бильці дивана, схрестивши витягнуті ноги та склавши на грудях руки, сиділа набурмосена копія Тео. Хіба що виглядала вона юнішою, витонченішою і мала чорне хвилясте волосся, що спускалося десь до середини шиї.

Зір розмився. Рука злетіла до рота, намагаючись приглушити схлип. Дівчина несвідомо подалася вперед, відкинула альбом на стіл і завмерла, пожираючи юнака широко розплющеними очима, зморгуючи сльози, щоб бачити чіткіше. Її пальці здригалися, ніби вона хотіла помацати вікланця, щоб пересвідчитись у його справжності.

Міні-Тео без різких рухів повільно встав і зробив кілька кроків назустріч, уважно спостерігаючи не так за дівчиною, як за тигром за її спиною. У погляді вікланця палахкотіло роздратування, хоча на обличчя лягла маска незворушності.

— Бляха, це ще що за вибрики? Скільки вас іще таких у вашому триклятому кровосмоктальному клані? Вас там що, клонують? — отруйно виплюнув Ніл.

Лазурові очі засвітилися, мов захід сонця, що віщував мороз.

— Х-хто ти-и? — пробелькотіла Лисиця, сковтуючи клубок, що не давав вимовити хоч трохи довше речення.

Юнак неохоче схилювся в поклоні, а потім підхопив долоню Вікс, недбало тикаючись губами в тильний бік. На лівій вушній раковині дзеленькнули сережки: крапля із ланцюжком, кілечко та кілька гвіздочків. Прикраси сяяли срібним блиском, проте, найімовірніше, були виготовлені з якогось аналога, адже метал не лишав по собі опіків.

Раптом вікланець застиг. Тіло різко напружилося так сильно, що на спині, навіть попри гольф і цупку жилетку, випірнули гострі обриси лопаток. Руки дівчини торкнулися видовжені ікла. Ніл підійшов ближче, збираючись схопити юнака за комір і пожбурити в прочинені балконні двері, та той уже подолав свій спалах голоду й вирівнявся, схиляючи голову ще раз.

— Перепрошую за свою нестриманість, *леді*, — промовив так шорстко, що дівчині стало не по собі. — Я — вікланський майстер Рафаель. Мене приставили наглядати за вами.

— А що ж той жінконенависник прислав таке тендітне створіннячко? — на губах Ніла грав презирливий оскал. Тигр обіперся боком об кухонний стіл і схрестив руки на грудях, вимагаючи відповіді на запитання. — Чому не Сніговиця? Здається, вона компетентніша для цього завдання. Чи у вас настільки вбого з кадрами, що навіть такі, як ти, потрапляють у список обраних?

Рафаель справді виглядав занадто вразливим. Він був більш ніж на голову нижчим за тигра, не мав аж такої розвиненої мускулатури, а великі лазурові очі, що насиченістю кольору нагадували очі сіамського кошеняти, лише поглиблювали контраст між ним, іншими вікланцями, Нілом і навіть Коліном, який також був сухоребрим. Юнак більше скидався на чоловічу версію Вікс, ніж на смертоносного вікланця.

— Ніле, перестань, — утрутилася Лисиця, повернувши собі голос. — Комплекція не завжди відіграє вирішальну роль.

— Якраз навпаки. Тебе має захищати хтось досвідчений і сильний. А цього я одним пальцем переламаю.

Ніздрі Рафаеля розширилися, втягуючи в легені максимум повітря. Райдужки запалали рівним червоним. Навколо дівчини сформувався прозорий м'який силовий кокон, що підштовхував її до ванної, подалі від рингу, на який повільно перетворювалася кухня. Ніл пригнувся, оголюючи одночасно і зуби, і кігті.

— Ніле, припини! Майстре Рафаелю, не треба!

Вікс штовхнула кулю долонями й одразу ж відсмикнулася. Доторк відлунював на шкірі електричними імпульсами. Тим часом Ніл задкував до входних дверей, ніби хотів мати місце для розгону. Рафаель недбало відкинув свою жилетку на диван.

— Хлопці, перестаньте! У цьому немає жодного сенсу!

Та благання ніби падали в нікуди. Для вікланця відповідь на висміювання Ніла, здається, була питанням честі. Видно, протягом життя він неодноразово зазнавав приниження через свій зовнішній вигляд.

Лисиця озирнулася, шукаючи очима щось, що можна жбурнути, але поблизу не виявилось нічого підходящого.

Клацнули пальці. Верхнє світло блимнуло й згасло. Темряву осяяв мерехтливий ланцюг. Він вистрілив у Ніла, мов спровокована змія. Тигр вишкірився, перехопив вільний кінець і потягнув його у свій бік. Рафаель тільки цього й чекав.

Полетіли іскри. У кухні повис запах паленої шкіри. Ніл відлетів у стіну біля дверей та важко сповз на підлогу. Гладенькою штукатуркою полізли тріщини.

Лампочки на стелі блимнули й знову запроменіли рівним м'яким світлом. Заклавши руки за спину, Рафаель перекочувався з п'яток на носки, очікуючи реакції тигролака. Ніл обіперся на коліно й смачно сплюнув на дерев'яне покриття. Вікс скривилася.

— Та припиніть ви, заради Вседара! — дівчина ще раз безуспішно спробувала штовхнути невидиму стіну. — Після вас у квартирі жодного цілого куточка не лишиться. Як я потім усе це орендодавцю поясню? Лапшатиму, що всупереч правилам завела собі домашню тваринку розміром із холодильник? Та він мене на хрін звідси вижене!

— То ти не просто майстер, — ігноруючи Вікс, пророкотав тигр. — Ти ще один Самоцвітний. Хто — Рубелітовий чи Гранатовий?

Вікланець примружив очі, проникливим поглядом оцінюючи супротивника, який щойно став для нього набагато цікавішим, ніж простий пересічний перевертень. Рафаель не підтвердив, але й не спростував здогад. Тигр, розцінюючи мовчання по-своєму, загарчав, лишаючи на підлозі довгі глибокі рівчаки. Він недооцінив противника.

Лисиця стисла кулаки й іще раз спробувала пройти через бар'єр. Спершу здавалося, їй нічого не світить, але захисний шар затріскотів, неохоче прогнувся, а потім розлізся, обтікаючи її зусібіч, і знову зібрався за спиною. Зрозумівши, що в неї якось вийшло, не гаючи часу, Вікс рішуче закрокувала до друга.

Брови Рафаеля від здивування полізли на лоба. Ніл звівся на ноги, демонстративно розминаючи м'язи й збираючись відсторонити Вікс, коли та наблизилася, але дівчина з нелюдською силою стисла його передпліччя, привертаючи до себе увагу.

— Думаю, на цьому вам слід зупинитися. — Лисиця зазирнула в золотаві райдужки і з сумом у голосі тихо додала: — А тобі варто піти.

У цілковитому ошелешенні Ніл витріщився на подругу.

— А чого саме я? Нехай він котиться під три хекси! Його взагалі всередину ніхто не запрошував.

Тигр перевів погляд на вікланця й задер верхню губу. Рафаель ніяк не відреагував, лише незмигтно гіпнотизував опонента, ніби змія.

Вікс легенько торкнулася обличчя друга, безслівно вимагаючи поглянути на неї. Тигр невдоволено чмихнув, знехотя нахилив голову.

— Будь ласка, — прошепотіла Лисиця самими губами.

Тихе вибачливе прохання.

Рафаеля аж нудило від цих двох, але доводилося уважно спостерігати за їхньою взаємодією, аби зрозуміти, в яких стосунках ті були. Поки що зауваження Маркуса про парування нібито підтверджувалося: тигр до іскор з очей захищає свою пару, дівчина своєю чергою може його зупинити й заспокоїти. Якщо це таки правда, Кланові доведеться йти на конфлікт із Прайдом, адже зараз Віксена — вікланська власність і віддавати її ніхто не збирався.

Ніл скрипнув зубами.

— Ти впевнена, що почуватимешся поруч із ним нормально?

Сумніваючись, що в голосі прозвучить достатньо впевненості, Лисиця кивнула. Ніл зітхнув і підняв її підборіддя, маючи на думці так само спробувати переконати поглядом.

Розрахунок не спрацював. Дівчина не звела на нього очей.

— Точно? — напосідав тигр.

Вікс знову лишень кивнула.

— Не передумаєш?

Лисиця заперечно хитнула головою.

Відчуваючи, що програє, Ніл вирішив натиснути на вікланця.

— Ну а ти, кровосмоку, не хочеш піти на три веселі літери й залишити нас удвох?

— За всієї моєї... — Рафаель зробив над собою зусилля, розтягуючи губи, — *...поваги*, я отримав досить чіткий наказ найближчі дні лишатися поруч. Тож три веселі літери для мене досить очевидні й звучать вони як *тут*.

Ніл рикнув та окинув вікланця лютим поглядом, тонко натякаючи, що їхня суперечка не анулюється, а відкладається до інших часів. Засунувши до передньої кишені джинсів Вікс її телефон, який забрав з машини, хлопець без особливого ентузіазму відчинив вхідні двері, мнучись на порозі.

Вікс заспокоїлася, це факт, але хай як Ніл хотів лишитися, засвідчуючи свою повну підтримку в будь-який спосіб, навіть ночівлею на приліжковому килимку, в очах подруги зчитувалося чітке бажання залишитися на самоті. Та попри це, його не на жарт бентежили тьмяні райдужки, що лишалися такими після подій у підземці. Навіть тимчасові помаранчеві спалахи виглядали блякло проти попередніх проявів сили. Здавалося, ніби у Вікс забрали щось надзвичайно важливе. Ніл дуже сподівався, що скоро їй переболить і вона знову зможе усміхатися. Інакше життя втратить половину барв без срібного передзвону її сміху. І все через клятого вікланюгу, який мав дурість потрапити під руку.

— Я подзвоню десь о дев'ятій, щоб перевірити, як ти. Якщо не візьмеш, дзвонитиму кожні пів години. Якщо не відповіси до дванадцятої, я прийду й порахую ребра ікластого. Почув мене, кровосмоку?

Рафаель не витримав і помасажував надбрівні дуги. Дівчина кивнула, силуючи себе усміхнутися. Тигр іще раз обійняв її, лишив цілунок на скроні й зник у темряві під'їзду, де не світилося жодної лампочки.

Коли двері за Нілом зачинилися, Вікс із заплученими очима притулилася до них спиною, чи то шукаючи опори, чи то відчуваючи полегкість, що тигр нарешті пішов. Рафаель роздратовано стиснув губи, вишукуючи в дівчині хоч малесенький натяк на непомірну силу,

що забрала в нього Тео. Прокляття, вона виглядала й відчувалася до хеки звичайною.

Зненацька Лисиця схлипнула. З'їхавши поверхнею дверей униз, вона сіла, схиливши голову до колін. Плечі затремтіли, хоча Віксена щосили стискала передпліччя, намагаючись це приховати. На шкірі темнішали півмісяці від нігтів.

Скрививши носа, Рафаель тихо пхикнув. Чудесно, тепер вона зібралася поридати на публіку, показати, як же їй, бідосі, погано. Хотіла, щоб її пожаліли, не інакше. Тупа ідіотка, вона повинна страждати так само сильно, як він сам! Майстру хотілося стиснути тонку шию так, щоб аж сліди від кігтів лишилися, й виплюнути в обличчя: «ЗА ЩО, ВІН ЖЕ ВРЯТУВАВ ТВОЄ ЖАЛЮГІДНЕ ЖИТТЯ?!». Та, звісно ж, вікланець не міг цього зробити. Він мав наказ. Та й Віксена, попри те, що накоїла, була передусім жінкою. А з леді треба поводитися чемно, навіть якщо вона на це не заслуговує.

— Леді Віксено, ви певні, що це правильне рішення? — запитав із позірною турботою.

Присутність тигра дозволила б Рафаелю забратися з цієї квартири, де досі відчувалась енергетика Тео, й облаштуватися десь подалі, скажімо, на горищі навпроти. Головне, щоб дівчина постійно була в нього на очах.

— Цілком, — відповіла та глухо й беземоційно.

Вона відмінно грала перед шерстяним. Тепер її маска тріщала й осипалася.

Рафаель зробив крок уперед, щоб прибрати дівчину від дверей, та не встиг. Лисиця різко підскочила. Здавалося, не минуло й секунди, як вона зникла у ванній, прямо у взутті, якого так і не скинула. Крани відкрутилися максимально, заповнюючи тишу плюскотом, перекриваючи тоненьке скавчання, що вислизало із затиснутого руками рота.

Простеживши за втечею, вікланець пограв жовнами, розмірковуючи, як на його місці вчинив би брат. Перебираючи варіанти, Рафаель підійшов до дверей, дослухаючись до того, що відбувалося з іншого боку. Ще тільки не вистачало, щоб після нереалізованого стрибка дівчина втопилася у власній ванній. Кісточки застигли в міліметрі від поверхні, але так і не постукали.

Хекси, Тео завжди знав, що сказати жінці, щоб та заспокоїлася, навіть у найгіршій ситуації. Проте він не Тео і тим паче не її друг, щоб утручатися в особистий простір. Та й навіщо йому це?

Юнак потрусив головою. Обійшовши кухню по периметру кілька разів підряд, він зрештою повернувся туди, звідки починав. Секундна стрілка годинника пробігла кільканадцять кіл.

Клацнула дверна ручка. Вікс, замотана у великий рушник, глянула на вікланця, який так і стояв, мов соляний стовп, посеред приміщення на тому самому місці, де вона його полишила. Погляд інстинктивно зачепився за кухонний стіл, на якому досі лежало кілька карт, ручки та ноутбук. Почервонілі тьмяні очі знову затуманилися вологою. Долоня нещадно смикала недбало зібраний мокрий хвостик.

— Мій диван не ліжко в номері люкс «Сонцесходу», але це все, що я маю, майстре. Користуйтеся всім, що знадобиться. Вибачте, що не складу вам компанію. Піду, спробую поспати.

Мазнувши по щоці внутрішнім боком зап'ястка, на якому лезо бритви лишило п'ять паралельних поверхневих порізів, Лисиця зачинилася в спальні. Рафаель підняв руку, прагнучи її зупинити, але так і застиг після того, як дерево грюкнулося об одвірок. Тільки протягнута долоня міцно стиснулася в кулак.

А чого він очікував? Що вона лишиться? Сяде з ним і пояснить, що там у хексу сталося в тій клятій підземці? Що попросить у нього вибачення чи хоча б висловить співчуття? Скаже, що їй жаль? *Повідає, нащо наступає на п'яти смерті, раз їй вдалося вижити ціною життя Тео?*

Шумно видихнувши, юнак зачинив балкон, вимкнув світло й поплентався до дивана, зусібіч чуючи холодний глузливий сміх старшого з братів.

Матусин наївняк.

Вікланець стрепенувся.

Знову здалося. Як у принципі й завжди.

Він опустився на подушки, невидючим поглядом малюючи вісімки на стелі, максимально загострюючи слух, щоб бути в курсі того, чим за стіною займається Віксена.

Тео казав, що дівчина мила й вони обов'язково подружаться, як зустрінуться. Брат ніколи не помилявся, тому Рафаель має зробити все

можливе, щоб виправдати його довіру й не лише захистити Віксену, а й, спробувавши подолати свої упередження, поглянути на неї очима Тео. У ній мало щось бути, раз той ризикнув заради неї своїм життям.

Скронями потекли криваві сльози. Рафаель спішно витер їх, щоб не забруднити диван, й обхопив себе руками, ніби міг витиснути геть усі почуття.

От тільки щоб здійснити це, для початку йому самому треба було хоч якось змиритися із втратою.

Клаус провів пальцями по чорному, припорошеному попелом півколу на підлозі коридору. Безсумнівно, на цьому місці стояв його майстер. *Його могутнє дитя*. Древній відчував залишки енергії, що досі вібрувала в тріщинках каменю та вцілілих шматинах одягу, на яких запеклися плоть і кров. Причому енергії не лише Теодора, а й іншої, неприборканої, що могла значно більше, ніж спалити дотла кілька живих істот.

Грандмайстер задумався, оглядаючи коридор, повільно вдихаючи затхле повітря.

Забагато крові намішано. Людської та надприродницької. Особливо специфічно солодкої надприродницької, що йому ніби досі не траплялася і яка належала точно не одній особині. У ній вчувався слід крові Теодора, отож належала вона не кому іншому, як дівчині Віксені, про яку той розповідав. Дарма Маркус дозволив їй піти. Древньому треба було на власні очі побачити цю непробуджену, щоб вирішити хоча б пів загадки.

Поруч попід стіною скімлила ще одна проблемка.

Живий в'їгош. Дитя, можливо, років трьох, перетворене на вікланця всупереч законам. Постійно виснажене, ненажерливе, хитре й дуже небезпечне навіть для своєї раси.

За законами Клану Клаус мав би вбити його на місці. Такі перетворення були протиприродними, часто виходили з-під контролю. Особливо раділи з цього демони, які на основі в'їгошів на своїй крові могли виплекати собі вправних солдатів, не слабших за найкращих терційців-вампірів. Однак древній не міг піти на вбивство — принаймні поки малий тримав стилет, який навіщось лишив йому

Теодор, оточуючи істотку своїм захистом. До вікланення ніхто не міг підійти достатньо близько, а дрібнота навіть не думала випускати зброю з рук, заливаючись гіркими сльозами й шиплячи на кожного, мов роздратована кішка. Це відволікало від нагальніших роздумів.

— Заради Матері, заберіть його звідси якимось чином, поки ніхто не зрозумів, що то за одне!

Найближча тінь у каптурі схилилася до вікланення й жестами почала переконувати його піти разом із нею. Після кількох хвилин шипінь, бурмотінь і спалаху яскраво-червоного світла щось таки переконало в'їгоша зійти з мертвої точки.

Покрутивши між пальцями перстень, з-поміж кігтів якого прозирали очі, — річ, яку Тео зроду не знімав, щоб ніколи не втрачати очей і вух по всьому місту, — Грандмайстер простежив за новим надбанням і нарешті вкинув прикрасу до внутрішньої кишені свого бордового однострою.

Алейн переконувала дати дівчині хоч ніч, щоб заспокоїтися в знайомій обстановці, перш ніж вони заберуть її до Вежі, бо якщо Віксена — Маліка, різкість змін може посприяти швидкому пробудженню, якого нікому зараз не хотілося б. Наглядати за нею лишився Рафаель, тому це лише питання часу, коли вони подружаться. Молодший із майстрів найшвидше здобував прихильність у будь-кого завдяки своїй емпатичності та щирості. А для Віксени зараз саме це й потрібно, адже її однозначно мучитиме почуття провини. Головне, щоб Рафаель не дав волі емоціям і неприязнь не взяла гору — все-таки вони з Тео були дуже близькими.

Позаду почулися кроки. Клаус вирівнявся, щоб привітати Живану.

Цього разу вона виглядала як звичайна жінка — у джинсах та подовженій куртці кольору хакі, в каптурі якої ховалася довга коса. Проте навіть у такому одязі Берегиня мала чудовий вигляд, самою своєю присутністю привносячи дрібку життя в затхлість підземелля. Якщо придивитися, можна було помітити, як після її кроків поміж каменів пробивалися пагінці молодої травички.

— Вибач, що довелося потурбувати, але я вирішив, що тобі варто це побачити.

Повні губи стиснулися. Жінка кивнула й пішла за Грандмайстром, морально готуючись до будь-яких жахів. Та до того, що побачила,

навіть із її досвідом підготуватися було дуже складно.

Ціле крило в кілька підземних поверхів із безліччю кімнат ущент заповнювали мертві надприродники або ті, хто був за крок від смерті. Вони лежали на операційних столах, плавали у ваннах та басейнах, заповнених кривавою водою, чи у великих вертикальних колбах, немов поплавці, що їх затягнуло на глибину. Алконостам відрізали крила, жар-птиць залили рідким азотом, і врешті їхня магія згасла, морським русалкам зняли луску, а хвіст розрізали надвоє, перетворивши в недолугу подобу ніг, яким ніколи не судилося відчути м'якість ґрунту, мавкам дістали внутрішні органи, порозпихавши їх у банки, а тіло напхали сухим різнотрав'ям. Крім природників, тут були й перевертні, зокрема лісові коти, зайці, олені, дрібне птаство й навіть один ведмідь. Частині з них здерли шкіру, а декого якимось чином заморозили у стані неправильного перетворення, внаслідок чого людські ноги підтримували баранячу голову або задні лапи намагалися синхронізуватися з людськими передпліччями, що впиралися в підлогу. У кількох десятках кліток сиділи виснажені молоді позакланові вікланці та всілякі біси й інші слабкі демони.

Витримка Живани остаточно дала тріщину, коли її очі схрестилися з великими вологими очима однорога, білосніжна шерсть якого злилася від крові. Він важко сапав, а з місця, де колись ріс його ріг, у банку сочилася перламутрова рідина. Жінка кинулася до нього, падаючи колінами на брудну підлогу.

— Алікорне, Духу й Матеріє, як же вони тебе зловили? Коли?

Істота тихенько заіржала, тикаючись мордою в розкриту долоню. Не гаючи часу, Живана накреслила в повітрі чотирипелюсткову руну й крутнула нею, наче дзигою. Простір викривився, перетворюючись на зелений тунель.

— Йорвете!

У просвіті з'явився чоловік. Одягнутий у листяні шати, він міцно стискав у руках лук із вже накладеною на тятиву стрілою з блискучим наконечником. Видовжені кінчики вух, що виглядали з-під довгого рудого волосся, видавали в ньому представника гостровухів — раси слідопитів, що захищали прикордоння правічних дібров.

Живана змахнула руками, розчепірюючи пальці, що засмикалися від натуги. Тіло однорога відірвалося від підлоги й полинуло до порталу.

Кінь лежав сумирно, здається, навіть радіючи з того, що нарешті опиниться під затишним смарагдовим покривом. Майже повна банка рідкого перламутру рушила слідом.

— Поки я не повернуся, потурбуйся про нього. *Чарування* занеси хухам та нейкам у лікоділ. Воно допоможе в лікуванні важкохворих. Однак попередь старшу нейку, щоб не вимазали все відразу. Бо я їх знаю: дай волю, вони й найменшу подряпину кинуться замазувати, навіть якщо та не становить загрози життю. Ми не можемо собі дозволити такого марнотратства з надзвичайно рідкісним ліком.

Гостровух уклонився. Тунель розкрутився навспак і за мить зник.

— Це ще не все, — сказав Клаус, показуючи на суміжну кімнату.

Переживаючи, що там може бути хтось так само рідкісний, як Алікорн, Живана несміливо ступила на поріг, відтягуючи донизу рукава куртки.

На ланцюгу в нашійнику з шипами, що затискав тонке горло, сиділа дівчина з довгим білим волоссям і блідими, аж синіми губами. Її шкіра, що проглядала з-під шматини, у яку бранка була вдягнута, рясніла забоями та синцями. Кістки аж випиналися. Щоби позападали. Побачивши своїх гостей, полонянка втислася в куток, ніби бажала просочитися крізь камені. Нашійник сіпнувся туди й назад. Уздовж гортані потяглися блідо-червоні цівки.

Живана перевела шокований погляд на Клауса.

— Це *та*, про кого я думаю?

Грандмайстер кивнув.

— Чого ж ви її не звільнили? Вона ж жива.

— Спробуй-но до неї підійти, — з осміхом запропонував древній і припрошувально махнув рукою.

Берегиня наблизилася. Дівчина випустила довгі сині, мов у потопельника, нігті й роззявила рота в шипінні. Проте хай як вона напружувала м'язи, назовні не вирвалося жодного звуку. Очі древньої округлилися.

— Вони пошкодили їй голосові зв'язки?

— Схоже на те.

— Ти можеш накинути на неї свої «Лещата»?

Клаус перехилився з п'яток на носки, впиваючись бордовим поглядом в очі кольору обважнілих дощових хмар. Дівчина засіпалася.

Плечі вікланця налилися свинцем. Вона була однією з небагатьох за багато століть, хто так успішно пручався його силі. Воно й не дивно, адже якоюсь мірою їхні раси родичалися. Та позбутися впливу полонянка все одно не могла. Заслабка. Замолода.

Цілковито довіряючи Грандмайстру, Живана підійшла до кута, просякнutoго потом, кров'ю та іншими виділеннями. Лагідним жестом вона відкинула з нашийника біле волосся, щоб металеві шипи раптом не зачепилися за пасма. Дівчина перетворилася на камінь, свердлячи Берегиню ненависним поглядом, щосекунди очікуючи підступу. Коли кайдани полетіли на підлогу, а «Лещата» зникли, німа надприродниця навіть не відразу зрозуміла, що її звільнили замість того, щоб лупцювати й колоти, а коли усвідомила, з усіх ніг кинулася геть із приміщення. Та втекти їй не судилося.

У проїмі дверей полонянка нашттовхнулася на Маркуса. Той автоматично затиснув її в обіймах, щоб вона не впала, а коли зрозумів, що перед ним дівчина, різко відшттовхнув від себе, тримаючи за плечі на відстані витягнутих рук. Надприродниця зіщулилася, а коли вдихнула, раптом ослабла й затихла.

Подивившись із мить на білу маківку, майстер перевів погляд на древніх.

— Мені треба знати, хто це чи що це?

Живана порівнялася з Грандмайстром, зацікавлено розглядаючи схилену постать біловолосої.

— Я не можу забрати її в лісі. Під кронами вона почуватиметься ув'язненою, а тому слабуватиме. Вам доведеться забрати її до Вежі. Після падіння Тауруса такі, як вона, — рідкість. Я навіть не знала, що її плем'я зійшло на землю. До всього в такому фізичному стані ще й без голосу вона вкрай вразлива. Їй потрібен захист, зокрема від НІКС, яка стовідсотково захоче її рекрутувати.

Кутик губ Маркуса поїхав униз. Мушка недалеко від носа сіпнулася праворуч.

— Саме через них я тут. Сюди припхалися представники спілки. Зокрема Мара.

— Ти ж не трапився їй на очі? — Майстер заперечно хитнув. — Живано, зможеш відкрити портал у мій кабінет?

Берегиня кивнула і взялася відкривати новий тунель. Маркус подивився на древнього, подумки благаючи, щоб озвучене було жартом. Вікланець іще тільки нянькою не був. І для кого? Для дівчини...

Але, звісно ж, дотепами тут і не пахло.

— Ми про неї потурбуємося, — безапеляційно заявив Клаус суто для свого майстра. — До речі, знайомся, Маркусе, у тебе в руках провісниця смерті.

З ноги відчинивши двері під'їзду, Ніл вийшов у прохолоду ночі.

Вікс захотіла лишитися з вікланцем. Не з ним, а з новим незнайомим вікланцем! Вікланцем, який схожий на мертвого ікластого. Просто фантастика якась.

Долоні стиснулися й розтиснулися. Рани від кігтів враз затягнулися. У бляклому світлі ліхтаря видихи виривалися крізь зціплені зуби жовто-сірими хмаринками.

Дарма він залишив Вікс саму першого разу. Навіть якщо відкинути те, що справді вийшов лише на кілька хвилин, адже альбом на прохання притягнув йому Кай. Вони постояли за рогом дому всього нічого, обмінюючись думками щодо Теракотового цвинтаря, тому що друг мав замінити Ніла на цьому завданні. Та цього вистачило, щоб Вікс вибігла на вулицю й понеслася в невідомому напрямку з такою швидкістю, що хлопцю вдалося її наздогнати, лише коли вона затрималася для стрибка. А якби вони розминулися? Якби він не встиг? Страшно подумати, чим усе скінчилося б.

У коло світла ступила висока дівчина. Руки закладені за спиною, вдягнена в майку, попри холоднечу. Оголена шкіра рясно вкрита великими світлими плямами різної форми.

Ніл стиснув зуби. Ще тільки з НІКС він сьогодні не перетинався.

— *Наглядати й захищати* означає також доповідати про суттєві зміни в ситуації. І знаєш, Неоніле, лікування кров'ю майстра-вікланця в топі переліку, — прошипіла Сузі, скорочуючи між ними відстань і тикаючи пальцем прямо тигру в лоба.

Відбивши геть чужу руку, хлопець загарчав.

— Я взагалі-то вже про все доповів іще позавчора, але це не змінює того факту, що вас не було, коли на кладовищі на неї напали. Де вас хекси носили? Ви ж за нею назирці на завданнях ходите, то як цього разу проґавили?

— Не твоє котяче діло!

— Та невже? Я бачив, як вона помирала на моїх руках! Якщо у вас не виходило піти з нею, сказали б нам. Я солідарний з ікластими — від вас немає жодної користі. Особливо від тебе.

Почувся ляскіт. Сузі вдарила навідліг по обличчю, лишаючи по собі опіки. Ніл облизав попечений кутик рота. З губ злетів застережний гаркіт.

— Не забувайся, шмаркачу. За твої м'язи сплачено інформацією, зокрема й вікланськими таємницями, на яких так наполягав. А ти мало того, що не захистив її, як мав би, то ще й залип на неї. Хіба тебе не попереджали не виходити за рамки? Хочеш, щоб це відгукнулося твоєму Прайду?

Тигр зачесав п'ятірнею русяве волосся, мало не висмикнувши з нього жмуток.

— Ну звиняйте, що наша тісна взаємодія перейшла на новий рівень. Ви самі сказали з нею зблизитися, щоб вона якомога більше часу проводила в надприродній компанії, адаптувалася й таке інше. Щоб я не лишав її, коли вона кровить і коли особливо знесилена, бо її мучать ті хексові кошмари, які навіть снодійне не бере. Та я практично 24 на 7 побіля неї, щоб вона у вікно не вийшла! Я що, по-вашому, мертвий чи що?

— Ти дерев'яний, наче корок із-під вина, — огризнулася дівчина. — Усе це функції гвардійця, а не коханця! З чого ти взяв, що гідний її? Чи думаєш, якщо маєш гарненьку мордюку й накачане тіло, то можеш робити все, що заманеться? Спішу тебе розчарувати: її супутником може бути лише інфернальний чародійник. Тому підібгай свого хвоста і згадай нарешті, де твоє місце, котяро.

Грудна клітка тигра завібрувала від ледь погамованого рокоту. Кулаки стиснулися.

— Знаєш, що, Сузі, — гаркнув у відповідь, оголюючи ікла, — передай своєму начальству, що з мене годі ваших повчань, наказів та інших закидів. Дякую, пережер їх. Тепер кожний із нас поодиноці. І я

вже якось самотійно дам раду моїм стосункам із Вікс. Зрозуміла, плямиста?

— Та як ти... ?

Проте Ніл не дослухав, швидко крокуючи вулицею геть, аби лише раптом не махнути кулаком. Кількома митями пізніше злісно затріснулися дверцята й темного кольору легковик пронісся повз на шаленій швидкості, мало не палаючи, як саламандра за його кермом.

Тигр задоволено вискалився. Він давно хотів послати цю земноводну. Як його постійна зв'язківниця, вона вже давно напрошувалася, тому що завжди лізла, куди не слід. Ще одна надприродниця з НІКС, Марія, яка забезпечувала Ніла інформацією, радила робити вигляд, що він згодний із тим, що белькоче саламандра, інакше її вибуховий темперамент може лишити на пам'ять кілька підпалин. Раніше тигр так і робив, але після всього, що сталося, хлопець віддавав перевагу іншим невірноваженим союзникам.

— О-хо-хо, а Рубіну ти не дарма здався до хекси підозрілим. То ось у чому твій секретик. Ти в нас просто ніксівська шісточка, що нарешті зірвалася зі шворки.

Хлопець задер голову, але замість заревіти, просто випустив у ніч все повітря, що було у нього в легенях.

— Та зараз питання в іншому, — продовжувала майстриня. — Здається, у підземці тебе доволі зрозумілою мовою попереджали, що станеться, коли відійдеш від малої хоч на крок.

Не встиг Ніл зорієнтуватися, як його спина зустрілася з вежею палет, що стояли в провулку побіля дверей чорного ходу зачиненого паба. Хлопець перекотився на коліна, струшуючи з себе дерев'яні галузки. Що тут скажеш — він бевзь, який не думав, що його дійсно вирішать покарати за непослух прямо зараз.

Дівоче передпліччя лягло на горло, вдавлюючи в гортань адамове яблуко.

— Не чую.

— Та попереджали-попереджали, що ти ще від мене хочеш? — просипів хлопець, навіть не намагаючись боротися.

Дещо здивовано Алейн припинила душити й стала поруч, згори дивлячись на тигролака, який не поспішав підводитися. Вона відчувала залишки розрядів Рафаеля, проте ті були слабкими й не

несли загрози життю. Скоріше банальна демонстрація сили — єдине, що могло переконати великих перевертнів у будь-якій суперечці.

Майстриня скривила губи.

І оцього бойовика друга заступниця лідера Прайду називала гарним захисником? Жаль, брат не затовк йому урок дохідливіше за 220 В. Хоча смаленою шерсткою пахло досі. Та й загальмованість рухів помітна неозброєним оком.

— Твоє щастя, що ми були поруч і стежили за її марафоном, — повідомила Алейн, буцаючи чоботом литку хлопця.

Ніл скинув голову. Запахло смаленим, але вже в іншому сенсі.

— Ви стежили й навіть не спробували її зупинити? А якби я не встиг? Якби вона справді стрибнула?

Скочивши на ноги, тигр спробував ударити вікланку в бік. Дівчина ухилилася без найменшого зусилля, відстрибнула на кілька кроків і поманила його пальцями.

— Слабенько, тигрику, дуже слабенько. І так, нехай би твоя подружка стрибнула. За те, що вона зробила з Рубіном, швидка смерть була б для неї найпростішим із варіантів, тому що зараз кожний другий вікланець Клану хоче випустити їй кишки. Особливо вся гілка Рубіна. Повір, таке люте бажання інколи навіть накази й смертна кара не можуть стримати.

Ніл кинувся на неї знову, цього разу зачепивши пазурами рукав чорної куртки. Майстриня невдоволено подивилася на клапті, що звисали до ліктя. Хлопець задоволено пхикнув, розминаючи шию вліво-вправо, підстрибом готуючись продовжувати їхню бійку. Вікланка повільно випустила нігті, так, щоб противник бачив, як ті розсікають нічну пітьму. Довгі, блискучі, вони були витвором крижаного мистецтва.

Задзвонив мобільний. Тигр не відразу зрозумів, що то вібрує його штанина. Алейн закотила очі й схрестила на грудях руки. Розуміючи, що йому милосердно дозволяють прийняти виклик, Ніл притиснув телефон до вуха, не випускаючи майстриню з поля зору.

— Я зараз трохи зайнятий, — прогарчав, навіть не глянувши, хто там дзвонить. Вікс не стала б, інші його турбували мало.

— А я тут типу гуляю, — Честер був явно не в гуморі. Воно й не дивно, зважаючи на те, що саме йому дісталася незavidна роль одного

з безкоштовних сканерів для Теракотового цвинтаря. — Береш лапи в руки й дуєш до мене.

— А якщо я у Вікс?

— Якби ти справді був у Вікс, то нявчав би, ніби тебе відірвали від цицьки, а не гарчав і ставив дурнуваті запитання. Тому досить відмазуватися і раз ти вільний, час ділом зайнятися.

Ніл постукав пазуром по панелі телефона, роздумуючи, чи може затриматися ще на кілька хвилин. Проте поміркувавши як слід, вирішив, що бійка може зачекати.

— Здається, наш діалог доведеться відкласти до кращих часів.

— Жаль, я тільки почала розігріватися.

— Чекай, ти зараз зі Сніговицею? — зацікавлено запитав Честер.

— Так, — із притиском підтвердив Ніл.

Перший зам замовк. Крізь затулений динамік донеслися уривки розмови. За мить Честер повернувся.

— Будь ласка, попроси її супроводжувати тебе на кладовище. Здається, тут усе гірше, ніж скидається на перший погляд.

На останніх словах Алейн зробила крок назад і розтанула міражем під єдиним ліхтарем, що осяював вулицю. Тигр не відразу зрозумів, що сталося. Сказавши Честеру, що вони вже вирушають, хлопець кинувся наздоганяти вікланку. Вдалося йому це лише на півдорозі, і то тільки тому, що дівчина скинула швидкість, бо Ніл на одному з поворотів сунувся не в той квартал, бажаючи зрізати.

Під браму Теракотового цвинтаря вони потрапили двома годинами пізніше. На одному з надгробків, зігнувши ногу в коліні, а руки заклавши за голову, лежала непримітна постать. Якби не серцебиття й тепло, можна було б подумати, що це — частина гранітної інсталяції, настільки хлопець вписувався в довколишній простір.

— Кораблі з Неції йдуть швидше, ніж ви пересуваєтеся з надшвидкістю на своїх двох, — вишкірився тигр, повернувши голову в їхній бік.

— Дорогою трапилося кілька аварій з купою лягавих та роззяв із телефонами. Довелося обходити. *По-людськи.*

— А ще твій брат, бідоса така, зміг заблукати, загубивши мене.

Алейн театральну змахнула сльозинку. Тканина рукава при цьому ковзнула вниз, оголюючи світле передпліччя. Хлопець це помітив, і

його грайливий настрій почав відтінювати лимонною кислінкою.

— Каю, не слухай її. Краще поясни, навіщо тут ми. Особливо вона. Хіба це не було лише між нашими зграями?

Тигр прудко приземлився поруч, у стрибку вигинаючись, мов справжній кіт. З-під підшов полетіли дрібні камінці, що застукотіли забетоною доріжкою.

— Майстрине, — сяйнув широкою усмішкою, яка могла б зласкавити й витесану статую. — Якщо дозволите вас так називати.

— Ви тільки подивіться, не вся ваша молодь невихована, — вікланка простягнула руку. — Кай, я правильно почула? Краще тобі дотримуватися протоколів.

— Жаль, — розчаровано протягнув той, а потім потиснув тендітну долоню, що мало не переламала йому всі кістки. Що ж, демонстрацію зараховано. — Честер усе вам пояснить. Від себе можу лишень сказати, що ми досі нічого не знайшли. Жодного пустотницького виходу на поверхню: ні старого, ні нового. І це до хекси дивно.

Ніл несхвально забурчав. Як тільки його другу вдавалося знаходити спільну мову з усіма, кого зустрічав? Хоча воно й не дивно: мати Кая по факту була третьою заступницею та першою дипломаткою у Прайді, саме тому в них усе спочатку вирішувалося словами й лише потім ішла в хід груба сила.

Хлопець указав на доріжку, ніби ріелтор, що запрошував оглянути принади нового щойно завершеного кварталу. У слабкому світлі місяця кладовище так і виглядало — неначе вулиця з котеджами. Якщо не рахувати того факту, що заселені вони були в кілька поверхів трупами. Чи, якщо брати до уваги, скільки років цій місцині, — тим, що від них лишилося.

У Ніла засмоктало всередині. Він роззирнувся довкола, але не помітив нічого дивного. Плечі вікланки були відведені трохи назад. Вона також щось відчувала. Отже, тигр не помилився.

З кожним наступним кроком у глиб кладовища дивне завивання, що спочатку скидалося на пориви вітру, які блукали поміж склепів, лише посилювалося. Воно нагадувало тваринне виття, голосіння, мольбу — усе разом і нічого конкретного. Неспокій огортав, мовби харчова плівка. Постійно хотілося озирнутися, підозрюючи, що хтось стоїть позаду, прагнучи залити твоє плече в'язкою смердючою слиною.

— Нарешті ви тут.

Високий, колючий у прямому й переносному сенсі тигр відійшов від групки вовкулаків. Ніл міг поклястися, що зам зараз із більшим задоволенням лазив би «Тетером» або стежив за підозрілими особистостями десь у Західному районі, аніж винюхував сморід старих кісток. Не кидаючи й слова, усі кивнули одне одному. Честер непомітно схилив перед майстринею голову, змушуючи дівчину майже невловимо усміхнутися. Давно знайомі, вони раділи можливості знову попрацювати разом.

— Ситуація ось яка: ми з Каєм прочесали кладовище, але нагорі так нічого й не знайшли. Звідки долинають ці звуки, ніхто з нас також не може зрозуміти, тому що виття ніби множиться й накриває всю територію. Кілька точок, що раніше вели під землю, зараз завалені або зариті, причому вже давно. Ми перевірили десятки склепів, але марно. Тому, Ніле, вмикайся. Твій другий зір потужніший. Ти просто зобов'язаний знайти це кляте джерело, інакше навіть у мене протягом наступної години почне протікати дах.

Засунувши руки в кишені штанів, молодий тигр перевів погляд Честерові за спину, зіткнувшись із потемнілою вохрою. Луціан, на диво, мовчав, не привітавшись ні з ним, ні зі Сніговицею. Його зами лише грали жовнами. Здавалося, зауваження в кабінеті Росса щодо поглиблення безуму не було пустопорожньою балаканиною.

Під пальцями хруснув папір. Сам дивуючись зі своєї знахідки, Ніл видобув із кишені порізаний згорток. Хлопець уже неодноразово встиг забути про нього, хоча забирав його з досить конкретною метою.

Алейн утягнула носом повітря.

— Ти захопив щось із тих лабораторій?

— Не я.

Тигр розгорнув карту, пробігаючись по ній очима. Чого-чого, а цього у Вікс в кишені він точно не планував знайти. Хоча вікланка мала слухність: саме через запах антисептика хлопець поцупив цей папірець, щоб пізніше глянути, що подруга могла від нього приховувати.

Погляд зачепився за червоне коло, до якого вела пунктирна лінія, що починалася біля вхідної брами. Ніл кинув оком на довколишній ландшафт, вихоплюючи для себе надписи на вказівниках та

архітектурні особливості. Поглянувши на карту ще раз, він уже знав, куди йти. Він був капітаном Йогансенем, що вів їх крізь бурхливі води Дрімотного моря до Перехрестя. Та коли вони спустилися в підвал потрібного склепу, то так і не зайшли в омріяний штиль. Скоріше, натрапили на невідомий жаский острів, про який любляв розповідати бармен Ктулху.

У підземеллі було вогко й темно, хоча нікому з присутніх це особливо не заважало. Подекуди на кам'яних блоках підлоги світилися зелені плями. Всюди висіли гамаки товстого павутиння. Виття тут чулося набагато чіткіше, ніж нагорі. Воно супроводжувалося шкрябанням по каменю, але не монотонним, а різким, уривчастим, проте зі сталою силою, що докладалася при цьому.

Ніл потягнувся до золотих ниток світобудови, проявляючи перед собою детальний план приміщення. Тут були тріщинки, воскові краплини, рештки в стінних комірках. А ще маленьке заглиблення на останньому з трьох саркофагів, що стояли в ряд. Одна з ниток розгорталася від нього й аж до дальньої стіни.

Тигр підійшов ближче і вже хотів запхнути в отвір подушечку пальця, гадаючи, що там кнопка, коли Алейн учепилася в його руку. З найближчого підсвічника вона відламала одне з відгалужень, затисла між пальців, роблячи кінець пласким, і лише тоді ткнула ним в отвір.

Почулося клацання. Магічна заслінка дальньої стіни розвіялася. Майстриня продемонструвала прокол, що лишився на металі.

— Там була голка. Якби ти змочив її своєю кров'ю, мали б проблеми з духами-душогубами, які, напевно, сплять у саркофагах.

Ніл вдячно кивнув, нервово колупаючи одним нігтем під іншим. Честер обдарував його затріщиною.

— Мінливця заради, хлопче, повернися з небес на землю.

За стіною знайшовся ще один саркофаг — ширший та значно вищий. На його верхівці лежала кам'яна жінка витонченої краси, ніби жива, якщо зважати на багрянець на губах. Її волосся вирізьбленими мармуровими хвилями спускалося до самісінької підлоги. Одяг — простенький літній сарафан — було детально вимережено до останньої згортки та рюшечки. На грудях спочивав великий букет живих хризантем, обвитих тонкою паволокою паморозі.

На відміну від попередньої загадки, на цьому саркофазі ніяких кнопок не було. Тигролацький другий зір не вихоплював із темряви жодного проходу.

Поки інші оглядали кутки, а Сніговиця досліджувала статую, Кай кружляв навколо саркофага, тиснучи подошвами то тут, то там на кам'яні плити. Зрештою, опустившись на одне коліно, тигр провів пальцями по підлозі.

— Тут є подряпини. Цю бандуру можна зсунути з місця, — зазначив, здмухуючи шари фіолетового піску.

Алейн глянула понад статуєю, завважуючи напрямок потертостей, а потім, не даючи Каю і шансу виконати задумане, розмістила долоні ближче до голови й одним-єдиним поштовхом відсунула перешкоду геть. Під ногами з'явилися сходи, що тікали кудись у темряву. Виття стало ще оглушливішим. Вищиривши зуби й намагаючись затулити вуха, вовкулаки позадкували.

— У цій какофонії є голоси наших побратимів та посестер, — прохрипів вервольф, заледве втримуючи під контролем перетворення.

— Вам краще піти, Луціане, — Честер указав пальцем на кров, що потекла з вовчих вух. — Я переповім про все, що ми там знайдемо.

Ніби тільки й чекаючи цього, вовкулаки чкурнули геть. Крізь темряву долинав скрегіт їхніх кігтів по каменю.

— Сподіваюся, у них гайки не з'їдуть і вони не чатуватимуть на нас побіля входу, бажаючи закусити нашими нутрощами, — зауважив Кай, а помовчавши додав: — І не закриють нас там. — Він показав пальцем у безодню, з якої лунало пекло, що піднімало сторч волосинки вздовж шії. Прямо як у найкращих проклятих котлах Пайруса.

— Каю, стулися. Зараз точно не час для жартів.

Тигр знизав плечима, одночасно підморгуючи Алейн. Вікланку спроба флірту не зачепила. Без найменшого вагання вона ступила на сходи, за кілька кроків зникаючи в чорноті. Пересмикнувши плечима, Ніл пішов слідом, почуваючи за дівчину певну відповідальність. Усе-таки вона мала дожити до продовження їхньої бійки.

Спуск ніяк не закінчувався. Натомість стогони ставали дедалі пронизливішими, пробираючи до самісіньких кісток, змушуючи нервово напнутися кожен м'яз, щоб у разі чого зреагувати миттєво. Дійшло до того, що коли всі обома ногами стали на бетон рівного

майданчика, їм також довелося затуляти вуха, щоб припинити цей оглушний потік, що роздвоював, а у випадку тигролаків множив реальність аж на чотири варіації. У такому стані в темряві годі було побачити хоча б щось.

Долаючи напади нудоти, Ніл потягнувся до золотистих ниток, намагаючись зібрати їх до купи. Ті запульсувати, звиваючись, мов змії, та абияк почали обмацувати рівні стіни коридору.

— Там є якийсь щиток, — прохрипів хлопець, тикаючи пальцями в темряву.

Алейн, яка страждала менше за інших, стрибнула туди, натискаючи кілька кнопок.

На стелі засяяли галогенні лампи. Виття втратило пронизливість. Дихати стало легше. Вікланка прихилилася спиною до стіни, дозволяючи собі кілька секунд медитації, щоб узяти під контроль дзвін у вухах.

Позаду щось глухо лупнуло по склу. Майстриня одразу ж відстрибнула вбік, повертаючись усім тілом і налітаючи на Кая, який, так само як і дівчина, приготувався до бійки.

По перегородці напівзогнилим кулаком люто лупив величезний пустотник. На його обличчі ніби навіки застиг вираз сліпої ненависті. Шкіра навколо широкого рота облізла. Від волосся залишилося кілька жмутків. На руці, якою він бахкав по перешкоді, зізли нігті. На склі після кожного удару лишалися нові брудні смуги. Вони не стікали донизу, а так і завмирили краплянистими доріжками — ніби ртуть, що ніколи не трималася купи. Тільки краплі були чорними, а не сріблястими.

Немертвий завив. Його крик підтримали сотні інших голосів, що линули із сусідніх камер уздовж усього коридору. Честер нашвидкуруч оглянув панель і стукнув кулаком по одній із кнопок у рядку «V-ген», що була позначена перекресленим динаміком. Спрацювало зрошення, схоже на систему протипожежної безпеки. Кімнати затягнуло легеньким туманом, а склом пробігся кольоровий імпульс, ніби те нахилили під певним кутом до світла. За кілька митей оскаженілий елемент згас.

Майстриня ступила ближче до камери. Кай на автоматі зробив крок разом із нею, опритомнівши, лише коли вікланка заїхала йому ліктем

під ребра. Ігноруючи її неприязнь, тигр повільно прибрав від неї свої руки, роблячи вигляд, що йому достобіса цікавий труп по той бік перегородки.

— Ви коли-небудь бачили таку *цікавинку*? Воно не схоже ні на покликаного, ні на піднятого.

Опритомнівши після душі, пустотник знову кинувся до скла, цього разу луплячись у нього лобом. Шмат гнилої шкіри лишився на поверхні навпроти Ніла. Хлопець здригнувся й сплюнув під ноги, ніби та гниль могла потрапити йому до рота.

— Вони чимось наколоті. Погляньте на праву руку. У лікті видно два отвори, від яких на кілька сантиметрів розходяться чорні вусики. Сніговице, зроби ласку, перемістися до моєї лівої руки. Всі інші стійте, де стоїте, і не рухайтесь.

Не поспішаючи, вікланка зробила так, як їй сказали. Реакції як такої не було. Тоді дівчина кілька разів клацнула пальцями перед мордою пустотника. На мить істота справді завмерла, таки побачивши дівчину. Та варто було тигра ворухнутися, як контакт розсіявся.

— Так я і думав. Воно сліпе, реагує на температуру тіла. Переважно високу. Цікаво, якщо його випустити, воно спокусилося б на неживу плоть?

— Практичний, як завжди, — осміхнулася майстриня.

— Знаєш, Честере, мені не хотілося б перевіряти твою теорію, — буркнув Кай і підстрибом пішов у глиб лабіринту, випереджаючи інших. Згодом з-за рогу донісся його голос, помножений на невіру та злість: — Місяць і Морок, це ще що за хрін?

Увесь прохід, куди звернув тигр, був уцент заповнений кімнатами з вовкулаками в їхній суцільній тваринній формі. Тільки були це вже не звичні вовкулаки з жовтими очима й чітким барабанним серцебиттям, а немертві — тихі, холодні, із залисинами, поміж яких проглядалася гнила потріскана шкіра, й із напіввтраченими зубами. Вони не реагували ні на рухи, ні на тепло, що линуло від тигрів. Просто стояли собі, мовби їх у такому положенні наздогнало трупне задубіння. Лише зіниці підозріло посмикувалися то вниз, то вгору.

Пустотників-вовків було так багато, що Кай, збившись після першої сотні, задер голову й пробурмотів якесь прокляття.

— Та скільки ж цих немертвих? Тут що, увесь Теракотовий цвинтар оживили? — зрештою не витримав хлопець. — Тут же мають бути розумні пустотники? Звідки взялися просунуті лабораторії?

Алейн піднесла до губ палець.

— Не кричи, тигре. Я поки що не чую нікого живого, та це не означає, що тут немає охорони. Честере, ти не в курсі, вовки контактували з пустотниками, щоб розв'язати проблему?

— Луціан сказав, що у них не вийшло. До того ж, як виявилось, королева немертвих перестала спілкуватися зі Зграєю кілька десятиліть тому.

Плечі вікланки напружилися. Невже ще одна зміна в надприродному світі, на яку ніхто не зважив?

— Вікі, це ти? Чому тебе не було так довго? — донеслося з глибини коридорів.

Тигри та вікланка презирнулися. Беззвучно всі четверо пішли на голос, приготувавшись до сутички з персоналом. Проте єдиною розумною істотою в цій кунсткамері виявилася не людина чи інший живий надприродник, а ще одна немертва.

Жінка — як мінімум, вона на неї скидалася — тримала в руках шматок м'яса вже не першої свіжості. Вона посмоктувала його своїми беззубими яснами, розмазуючи кров по сірому обличчю та по тому, що лишилося від яскравого бавовняного сарафана — напевно, колись той пасував волошковим очам до того, як вони вицвіли. Шкіру забарвлювала така сама темна сітка, але на відміну від інших, уколів на її руках видно не було. У кутку камери, що більше скидалася на розкішні покої з величезним ліжком, туалетним столиком і навіть гардеробом, розміщувався пластиковий контейнер, де в темній жижі плавало щось підозріло схоже на стегнову кістку зі шматками м'яса на ній.

— Вікі, я така голодна. Ти приніс мені мізків? Хочу мізків, а не м'яса. Свіжих. Соковитих. Щоб у них було багато-багато яскравих емоційних спогадів.

— Вам не здається, що ця жінка дуже схожа на статую на саркофазі? — прошепотів Кай, не зауваживши, що камера мала окрему панель керування.

Пустотниця замовкла. Збагнувши нарешті, що перед нею не той, на кого вона чекала, немертва відкинула м'ясо й прилипла до скла, лижучи те чорним язиком якраз навпроти Ніла. Кай закинув руку побратимові на плече.

— Брате, а ти жаданий у всіх: і мертвих, і живих, і ненароджених.

Тигр не відповів. Він чомусь бачив на місці цієї жінки Вікс. Якби вона, хай і несвідомо, не скористалася своєю силою, її чекало б таке саме майбутнє? Чи в неї його взагалі не було б, ніякого?

Майстриня відступила на крок. Навіть крізь скло вона відчувала хвилі плетеницького чару, що тягнувся до інших камер, ніби ниточки. Так не мало бути. Звичайна пустотниця не могла випромінювати таку потужність.

Долоня стиснула передпліччя Честера.

— Здається, ми знайшли причину вовкулацьких бід, — неспокійно зауважила Алейн, підтверджуючи для себе здогад, що спав на думку, коли вона вперше поглянула на жіночу фігуру з мармуру. — Нам краще повертатися.

Перший зам перейнявся її стурбованістю. Він провів пальцями по одному з шипів на голові, пригладжуючи волосся назад. Те слухняно нахилилося, але щойно тиск долоні зник, знову задралося вгору.

— Як думаєш, є сенс повідомити про знахідку НІКС?

— Можливо. Та краще відразу скликати Внутрішню раду. Це скидається на серйозну загрозу.

Світло блимнуло й потьмяніло.

— Що сталося?

Кай напружив плечі. Очі сторожко вивчали довгі порожні коридори.

Крізь скло камер знову почало долимати виття. Четвірка кинулася до виходу. Ніл промайнув щиток і розгублено застиг. Другим зором він чітко бачив сходи, але зараз ті приховувалися за кам'яною стіною товщиною в кілька ліктів. Хлопець ударив ногою раз, другий, але безуспішно. Честер швидко натискав по черзі всі кнопки. Це також не дало результату. Розприскувачі в камерах чмихали повітрям.

— Або рідина скінчилася, або ж пирскавки просто перекрили десь іззовні, — зауважила вікланка.

Світло й далі згасало. Склом камер забігали туманні проблиски, що з'являються, коли холодне скло поступово нагрівається.

— Тигри, хто там із вас має відмінний зір, шукайте інший вихід. Хутко!

Алейн закликала свою ауру, ущільнюючи її, роблячи помітнішою, і видовжила нігті. Кай та Честер повторили за нею, здійснюючи напівперетворення. Ніл похапцем сканував приміщення, біжучи кудись уперед, затримуючись лише на розвилках, щоб не обрати часом хибний шлях.

Він не міг тут загинути. Не тоді, коли Вікс потребувала його допомоги. Не тоді, коли наважився розповісти про свої почуття і став на крок до неї ближчим.

За кілька коридорів нитки нарешті вдарилися в стіну й запульсували навколо неї.

— Сюди!

Скло однієї з кімнат розлетілося. Назовні вибралося велике неповоротке тіло. Кай затримався і з розвороту відфутболив зогнилу голову в протилежний кут. Та лишила на долівці смердючий гнилий слід. Кутик губ майстрині смикнувся вгору.

Розрахунок хлопця спрацював. Інші немертві, що вилазили зі своїх кліток, замість того, щоб кинутися за живими, почали їсти свого ж. Жаль, із вовкулаками такий фокус не вдався. Мертві вовки виявилися не такими вже й закоцюблими. Вони рухалися незгірше живих. Усі кінцівки мали на місці. Шматки тіла від них не відвалювалися. Цілком собі нормальні пустотники, хоча, як виявилось, немислячі — ішли вовки лише вперед і оборонятися взагалі не пробували. Навіть якщо було очевидно, що удар знесе їм голову.

У закутку, куди їх привів Ніл, виявилася суцільна стіна. Хлопець озирнувся через плече, стиснув кулак, ніби побачене додавало йому сил, і вдарив. Раз. Другий. Зап'ясток прошив біль. На стіні лишилися вм'ятини, кров і шерсть зі збитих кісточок. Поранення відразу намагалися зарости. Тигр задихав ротом, продовжуючи бити в одне й те саме місце. Нарешті поверхнею потяглися тріщини.

— Тут треба кілька хвилин, — буркнув, замінюючи кулак на ногу, щоб руйнівна сила збільшилася в кілька разів.

Заледве ухиляючись від пазурів дебелиого вовка, який вивищувався над його головою, Кай закричав:

— Чувак, якщо ти не помітив, у нас їх немає!

На останніх словах хлопцю прилетіло. Тигр вдарився у стіну, але тої самої миті підхопився, трусячи головою. Його плече було вивихнуте.

Кігті вовкулака розсікли повітря в кількох сантиметрах від Нілової потилиці. Кай копнув пустотника під ребра, відкидаючи подалі від побратима. Стіна коридору вкрилася гнилим м'ясом. Хлопець продовжував битися, але тепер переважно ногами. Нищівні удари сипалися на вовків один за одним, ламаючи їм гомілки й коліна.

Алейн витанцьовувала туди-сюди, облишивши практично всю брудну роботу на тигрів. Її льодяні нігті зосередилися на добиванні лежачих та періодичному заморожуванні тих, хто бажав долучитися до бійки. Це дозволяло стримувати навалу й розбиратися з противником малими групами.

Дірка в стіні повільно, але невпинно збільшувалася. Ударивши ще кілька разів по краю та відбивши кулаком зазубрені скалки, Ніл припав спиною до бетону й захекано крикнув:

— Готово!

Відправивши в політ чергового пустотника, Честер зайняв позицію посеред вузького коридору. Він виставив кігті назустріч нескінченній зграї немертвих, що сунула й сунула в їхній бік. Його тіло здригнулося й почало збільшуватися в розмірах. Перший зам вдавався до повного перетворення.

— Відходьте! — гортанно ревнув він. — Я їх затримаю.

Алейн ухопила старшого з тигрів за шкірку й штовхнула собі за спину. Зайнявши місце Честера, вона розкинула руки й виштовхнула вперед силову хвилю, що завмерла льодяною стіною завтовшки з увесь видимий коридор. А може, і далі. Кай упустив щелепу й вибалушив очі.

— А одразу ти не могла начарувати такої хріні?!

Вікланка хитнулася. Перший зам підхопив її за талію, не даючи впасти. З носа дівчини текла цівка крові.

— Не могла. Подібне чародійництво потребує великої концентрації сили. Знадобився час, щоб її акумулювати, — відповів за Алейн Честер, не відводячи погляду від блакитних очей, що заплющилися, аби не бачити осуду. — Дарма ти так.

— Що, мріяв померти, як герой, а я тобі не дала? — слабо вискалилася вікланка.

— А то. Так я довіку лишився б у твоєму холодному серці.

— Тебе, шипастого, і так навряд чи забудеш. Але не спіши поперед Прабатька в Пайрус, коли поруч є я.

Честер нічого не сказав, але в погляді майнула безмежна вдячність.

Ніл кривлячись покрутив стопою і зрештою відлип від стіни. Через надмір болю та ран його регенерація вповільнилася. Побачивши плече Кая, він враз потягнувся, щоб вправити кістки на місце, але друг із сичанням відсмикнувся.

— Ніле, не будь придурком. У тебе всі кісточки досі в крові, а я весь заляпаний смердючими кривавими виділеннями цих труписьк. Заразитися хочеш? Зачекай хоч, поки зцілишся.

— Чекати немає коли.

Перший зам прихилив майстриню до здорового плеча Кая, від чого в того аж серце зайшлося, і надавив на потрібні точки, щоб вправити все на місце. Молодший тигр не пискнув, тільки міцніше притиснув вікланку, від чого та розплющила порожевілі очі.

— Іти можеш? — через біль, що віддавав тупими спалахами в усю руку, запитання прозвучало натужно.

— Дайте мені ще хвилинку, — попросила Алейн.

Кай підхопив дівчину на руки, притискаючи до своїх розпашілих грудей, забруднюючи до цього чистий однострій. На знак незгоди вона смикнула його за волосся, нахилиючи голову праворуч, щоб під іншим кутом зазирнути в зелені очі. Тигр радісно оскалився, зовсім не ображаючись на подібний жест. Честер лише хмикнув і похитав головою — малий один в один повторював його помилку.

— Якщо ти прослухала, хвилинки в нас немає.

Із-за шарів льоду долинули геть нові завивання, а також глухе цюкання ударів і невеличкі вибухи.

— Та ви, мабуть, блядь, жартуєте! — виплюнув крізь зуби Ніл, мружачись на напівпрозору стіну.

Поки що нереально було сказати, що перебувало по той бік, але всі й так знали, що воно як мінімум із пазурами. Розвивати думку нікому з присутніх не хотілося.

Честер підштовхнув усіх до діри.

У квадратному приміщенні, що, найімовірніше, слугувало повітряною шахтою, не було нічого, окрім іржавої драбини, яка

здиралася нагору, і двох великих турбін, що оберталися з тихим скрипом. Перший зам посмикав залізні перетинки й, коли ті не лишилися у нього в долоні, згідно кивнув.

— Ніле, ти перший. Сніговице, маю до тебе ще одне прохання. Чи могла б ти затулити дірку, крізь яку ми зайшли? Не варто лишати їм лазівку назовні. Як хочуть, нехай продовбують її самотійно.

Вікланка тернула ніс. У ледь жевріючому світлі, що за останню годину потьмяніло практично до непроглядних сутінок, вона виглядала хворобливо. А втім, дівчина кивнула, намагаючись змусити тигра поставити її на ноги. Проте Кай не піддавався, до кінця розігруючи благородного лицаря. Він знову тримав її на руках, дозволивши побути самотійною тільки на час, коли вона пролазила у вузьку діру.

— Може, тобі хильнути крові?

Алейн криво посміхнулася.

— Честере, твій бойовик пропонує свою кров. Мені скористатися щедрою пропозицією чи ти відгамселиш мене й залишиш тут?

— Зважаючи на обставини, якщо це необхідність, тоді пий. Від будь-кого з нас. Тим паче в нас угода.

Блакитні очі округлилися, а за мить дівчина зайшлася гавкаючим реготом. Вона провела носом по шії молодшого тигра, глибоко вдихаючи його особистий запах — ялівця, що зараз був здобрений сіллю та потом. Кай напружився. Вікланка знову розсміялася.

— Розслабся. У мене в цьому житті є певні стандарти. — Тигр пхикнув, намагаючись не показувати, що просто зараз безжально потопталися по його чоловічій гордості. — Але ти можеш потримати мене на випадок, якщо через застосування нових чарів я знепритомнію. Мабуть, так і буде, тому я на тебе розраховую.

Майстриня крутнулася в його обіймах, стаючи обличчям до діри в стіні. Її пальці тремтіли. Сила була нестабільною. Все-таки смерть Тео проїхалася по кожному з них. Мине не один рік, поки вони зможуть відновити баланс, і не тільки через те, що Клан утратив одне з найбільших джерел сили, а й тому що сім'я постраждала емоційно. Навіть якщо для інших надприродників їхня взаємозалежність — це казка. Свіжа рана боліла просто неймовірно. Дівчина повірити не могла, що більше ніколи не побачить бешкетних очей свого середнього брата.

КУПИТИ